

Bestseller *The New York Times*

ROBERT DUGONI

HROB MOJEJ SESTRY

AKTUELL

ROBERT DUGONI

HROB MOJEJ SESTRY

AKTUELL 2019

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Robert Dugoni: Hrob mojej sestry

Z anglického originálu *My Sister's Grave*,
ktorý vydalo vydavateľstvo Thomas & Mercer, Seattle, USA.

Copyright © 2014 by Robert Dugoni

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Jozef Klinga 2019

Redakčne upravila: Tatiana Búbelová

Sadzba, zalomenie a návrh obálky: Samuel Ryba
Tlač: FINIDR, s. r. o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2019

ISBN 978-80-8172-050-5

*Venujem svojmu švagrovi Robertovi A. Kapelovi.
Želám ti, aby si v Božom náručí našiel mier, lásku a útechu,
ktorých sa ti v posledných rokoch života nedostávalo.*

I. ČASŤ

*Nech radšej desať vinníkov uniká trestu,
ako keby mal jeden nevinný trpieť.*

Sir William Blackstone:
Komentáre k zákonom Anglicka

1. KAPITOLA

Inštruktor výcviku na policajnej akadémii si študentov vždy zavčas rána, keď vyrážali do terénu, rád doberal. „Spánok sa preceňuje,“ vravieval. „Časom sa naučíte vystačiť si bez neho.“

Ten prekliaty klamár.

Spánok bol ako sex. Čím menej ho človek mal, tým viac po ňom bažil, a Tracy Crosswhiteová si v poslednom čase neužila ani jedno.

Popreťahovala si ramená a krk. Na ranný beh jej nezostal čas, preto mala celé telo stuhnuté a ešte vždy sa jej prebúdzalo zo spánku, hoci sa jej nezdalo, že by nejako dlho spala, vlastne takmer ani oka nezažmurila. Veľa nezdravého jedla a veľa kofeínu, vravel jej lekár. To sa ľahko povie, ale cvičiť a zdravo jesť si žiada čas, ktorý Tracy nemala, keď práve vyšetrovala vraždu. A vzdať sa kofeínu by bolo ako odstrihnúť motoru auta prívod benzínu. Bez kofeínu by zomrela.

„Pozrimeže, pani profesorka dnes prišla skoro. Kto zomrel?“

Vic Fazzio sa mohutným pupkom oprel o stenu Tracinho pracovného boxu. Na oddelení vražd poznal tento výrok každý, ale nikdy neznel otrepane, keď ho Faz predniesol svojím chrapľavým hlasom s newjerseyským prízvukom. Tento samozvaný „taliansky Gumba“ s mäsitými črtami a prešedivenými vlasmi vyčesanými do vysokej vlny by pokojne mohol hrať niektorého z mlčanlivých telesných strážcov v mafiánskych filmoch. Faz držal čerstvé vydanie *New York Times* s rozlúštenou krížovkou a knihu z knižnice, čo znamenalo, že kofeín už začínal účinkovať. Keď vysedával na záchode, všetci ostatní chlapi mali smolu. Vedelo sa o ňom, že s krížovkou sa vie trápiť aj dobrú polhodinu v kuse, tobôž keď si do kabínky zobral nejakú napínavú knižku.

Tracy mu podala jednu z fotografií miesta činu, ktoré si ráno vytlačila. „Na Aurore zomrela jedna tanečnica.“

„Už som o tom počul. Perverzné, však?“

„Videla som už aj horšie sexuálne zločiny,“ odvetila.

„Hm, zabudol som. Zavesila si sex na kliniec,“ rypol si do nej.

„Smrť je ľahšia,“ odsekla, čím Fazovi ukradla ďalšiu pointu.

Tanečnicu Nicole Hansenovú našli v lacnej motelovej izbe na Aurora Avenue v severnom Seattli. Bola zviazaná do kľbka. Povraz omotaný okolo krku viedol dole pozdĺž chrbtice a pútal zápästia k členkom – niekto to dômyselne naaranžoval. Tracy podala Fazovi správu súdneho lekára. „Do svalov dostávala krčce, až nakoniec stuhli. Vtedy vystrela nohy, aby si uľavila od bolesti. Nakoniec sa sama zaškrtila. Pekné, čo?“

Faz zamyslene hľadel na fotku. „Náročky asi neurobil slučku alebo niečo podobné, aby sa nemohla vyvliecť, nie?“

„To by bolo logické, však?“

„Čo si o tom teda myslíš? Že tam nejaký chlap čupel a robil sa na tom, ako tá chuderka vypúšťa dušu?“

„Alebo to zbabral a potom podľahol panike a zdrhol. V každom prípade je jasné, že sama sa nezviazala.“

„Čo keď hej? Možno bola ako Houdini.“

„Houdini sa rozväzoval, Faz. V tom bol ten vtíp.“ Tracy si od neho znovu zobrala lekársku správu aj fotografiu a položila si ich na stôl. „Takže tu teraz sedím v túto nekresťanskú hodinu. Len ja, ty a cvrčky.“

„Ja a cvrčky sme tu už od piatej, pani profesorka. Poznáš predsa porekadlo o tom, kto neskoro chodí.“

„Áno, ale dnes skôr niekomu uškodím ja, ak nedostanem kávu.“

„A kde máš Kinsa? Ako to, že všetku zábavu nechal len tebe?“

Tracy sa pozrela na hodinky. „Mal by mi tú kávu dole kúpiť, ale týmto tempom si ju skôr uvarím sama.“ Kývla na jeho knihu. „*Nezabíjajte vtáčika*. No teda, ty sa nezdaš.“

„Pracujem na sebe.“

„Vybrala ti ju tvoja žena, však?“

„To si píš.“ Faz sa odrazil od steny. „Nuž, najvyšší čas prevetrať si mozgové závitý.“ Potmehúdsky žmurkol na kávovar v kúte. „Vtáčika nezabíjaj, prevapkávanú si daj.“

„Ha-ha, Faz. Niekto nám tu raňajkoval vtípnú kašu.“

Zamieril preč, ale po chvíli sa s ceruzkou v ruke otočil. „Hej, profesorka, pomôž mi troška. Potrebujem slovo na deväť, niečo, čo sa používa, aby bol zemný plyn bezpečnejší.“

Kým sa Tracy rozhodla pre zmenu povolania a začala študovať na policajnej akadémii, vyučovala chémiu na strednej škole. Tam si vyslúžila svoju prezývku. „Merkaptan,“ povedala.

„Čože?“

„Merkaptan. Organický sírnik, ktorý sa pridáva do zemného plynu, aby si ho zacítil, keď ti začne doma unikať.“

„Fakticky? A ako smrdí?“

„Ako síra. Veď to poznáš, pokazené vajíčka.“ Pre istotu mu slovo vyhláskovala.

Fazio oblizol hrot ceruzky a písmená si zapísal. „Vďaka.“

Sotva odišiel, do sekcie tímu A vstúpil Kinsington Rowe a podal Tracy jeden z dvoch vysokých pohárov. „Prepáč,“ zamrmlal.

„Už som chcela vyhlásiť pátranie.“

Tím A bol jednou zo štyroch pracovných skupín vyšetrojúcich vraždy na oddelení pre násilné zločiny. Každá pozostávala zo štyroch detektívov. Tracy, Kins, Faz a Delmo Castigliano, známy ako druhá polovica „talianskej zohratej dvojice“, tvorili tím A. Sedeli za svojimi stolmi, každý v jednom kúte veľkej kóje, chrbtom k sebe, čo Tracy vyhovovalo. Oddelenie vražd bolo ako jedno veľké akvárium a súkromia mali ako šafranu. Uprostred štvorcovej miestnosti pod veľkým pracovným stolom stáli uložené fascikle. Na stoloch sa každému z nich kopili spisy o hrdelných zločinoch, na ktorých práve pracovali.

Tracy si vzala pohár do dlaní. „Vojdi, ó horkosladký nektár bohov.“ Chlipla si a oblizla penu z hornej pery. „Čo ťa toľko zdržalo?“

Kins si sadol a zašklabil sa pritom. Zadák, ktorý hrával štyri roky na univerzite a jeden rok v národnej lige, musel seknúť s ragby, keď mu lekári nesprávne diagnostikovali zranenie, z ktorého sa nakoniec vyklula artritída bedrového kĺbu. Výmena bola len otázkou času, ale Kins sa zatiaľ statočne držal a operáciu odsúval – údajne preto, aby ju nemusel podstupovať viackrát. Pre prípad bolesti mal vždy poruke nejakú tú tabletku ibuprofenu.

„Zasa ťa hnevá bedro?“ spýtala sa Tracy.

„Predtým ma bolievalo, len keď sa ochladilo.“

„No tak si ho už daj vymeniť. Na čo ešte čakáš? Počula som, že teraz to už robia ako na bežiacom páse.“

„Nič nie je ako na bežiacom páse, keď ti felčiar nasadí na ksicht tú hlúpu masku a povie dobrú noc.“

Pozrel sa bokom a stále sa šklábil, čo bolo znamenie, že ho hnevá ešte niečo iné okrem kĺbu. Pracovali spolu dobrých šesť rokov a Tracy už o ňom vedela svoje. Poznala všetky jeho nálady aj grimasy. Ráno jej hneď na prvý pohľad bolo jasné, či mal zlú noc, alebo či si, naopak, dobre zakefoval. Kins bol na oddelení jej tretí partner. Ten prvý, ktorého jej prideliili, Floyd Hattie, sa raz nechal počuť, že radšej pôjde do dôchodku, ako by mal pracovať so ženou. A aj to urobil. Druhý partner vydržal pol roka, pokým sa jeho žena s Tracy nestretla na firemnom večierku spojenom s grilovaním. Od tej chvíle už bolo nemysliteľné, aby jej manžel pracoval v takej tesnej blízkosti slobodnej, vtedy tridsaťšesťročnej vysokej plavovlásky.

Keď sa Kins dobrovoľne ponúkol, že bude Tracin partner, možno ju to trochu vykoľajilo.

Fajn, ale čo vaša žena? spýtala sa vtedy. Nebude jej to prekážať?

Nemalo by, odvetil Kins. Vzhľadom na to, že máme tri decká a najstaršie má osem rokov, je to asi tá posledná zábava, ktorej sa spolu oddávame.

Okamžite vedela, že s týmto chlapom bude v práci dobre vychádzať. Uzatvorili spolu dohodu – absolútna úprimnosť. Nijaké veľké city. A fungovalo im to už šesť rokov.

„Trápi ťa ešte niečo, Kins?“

Kins si povzdychol a pozrel sa jej do očí. „V hale ma zastavil Billy,“ povedal. Mal na mysli veliteľa tímu A.

„Dúfam, že mal dosť dobrý dôvod, aby ťa zdržal s mojou kávou. Vražďila by som už aj za menšie prehrešky.“

Kins sa neusmial. Do miestnosti prenikalo rapotanie z televízie, ktorá visela nad susednou kójou tímu B. Na niečom stole vyzváňal telefón a nik ho nedvíhal.

„Niečo s Hansenovou? Zasa si ho kvôli tomu zavolali na koberček?“

Pokrútil hlavou. „Billymu volali z ordinácie súdneho lekára, Tracy.“ Uprene sa jej pozrel do očí. „Dvaja poľovníci našli telesné pozostatky v kopcach nad Cedar Grove.“

2. KAPITOLA

Tracy od nedočkavosti šklbalo prstami. Vtom sa do nej oprel vetrík, ktorý cez deň stále silnel, a odfúkol jej cíp vyblednutého pláštá. Počkala, kým sa vietor upokojí. Po dvoch dňoch súťaženia malo o víťazovi kovbojského turnaja, ktorému poputuje cena štátu Washington za rok 1993, rozhodnúť posledné strelecké kolo. Tracy ho vo svojich dvadsiatich dvoch rokoch vyhrala už trikrát, ale vlani jej titul spreď nosa ukradla o štyri roky mladšia Sara. V tomto ročníku nastupovali obe sestry do záverečného kola s remízou.

Vedúci strelnice jej podržal stopky tesne pri uchu. „Si na rade, Crossdrawová,“ zašepkal. Jej kovbojské meno bolo odvodené z jej priezviska a rovnako sa nazýval typ puzdra, v ktorom Tracy aj Sara rady nosievali pištole.

Tracy brnkla nechtom do okraja svojho stetsona, zhlboka sa nadýchla a vzdala úctu najlepšiemu westernovému filmu, aký kto kedy nakrútil. „Tas zbraň, ty sukin syn!“

Stopky zapípali.

Jej pravá ruka vytiahla z puzdra kolt, natiahla úderník a vypálila. Aj v ľavej už držala tasenú a natiahnutú zbraň, ktorou vzápätí zložila rýchly cieľ. Tracy bleskurýchlo našla svoj rytmus a začala naberať švih. Strieľala tak rýchlo, že v rachote strelby sotva počula cinkot olova.

Pravá ruka. Natiahnuť. Pál.

Ľavá ruka. Natiahnuť. Pál.

Pravá ruka. Natiahnuť. Pál.

Namierila na dolný rad terčov.

Pravá, páľ.

Ľavá, páľ.

V rýchlom slede zazvonili posledné tri rany. Prásk. Prásk. Prásk. Tracy zatočila koltami okolo prstov a pleska nimi o drevený stôl.

„Stop!“

Niekoľko divákov zajasalo, ale potom potlesk pomaly slabol, ako si postupne uvedomovali, čo už Tracy vedela.

*Desať rán. Ale iba deväť zásahov.
Piaty terč v dolnom rade zostal stáť.
Tracy ho netrafila.*

*Nedaleko stáli traja pozorovatelia a potvrdzovali to vztýčenými palcami. Za ten zásah vedľa draho zaplatí, teraz jej prirátajú päť trestných sekúnd k celkovému času. Tracy si prezerala terč, akoby tomu nemohla uveriť, ale ani tým najuprenejším pohľadom ho nemohla zhodiť. Neochotne si zbalila revolvery, vrazila ich do puzdier a odstúpila nabok.
Všetky oči sa obrátili k Sare prezývanej Drobec.*

Ich obyčajné vozíky, ktoré im stlkol otec na prepravu munície a zbraní, hrkotali po štrkovom parkovisku smerom k autu. Nebo nad nimi sa rýchlo zatiahlo. Búrka dnes príde skôr, ako hlásili v predpovedi počasia.

Tracy odomkla kufor svojho modrého nákladiaka značky Ford, spustila zadné dvere a otočila sa na päte k Sare. „Čo to malo byť, dopekla?“ chcela povedať polohlasne, ale veľmi jej to nešlo.

*Sara odhodila klobúk na dno kufra a na plecيا jej spadli plavé vlasy.
„Čo akože?“*

Tracy zdvihla striebornú pracku na opasok, cenu pre víťaza. „Dve doštičky si neminula už celé roky. Máš ma za hlupaňu?“

„Zafúkal vietor.“

„Si mizerná klamárka, vieš o tom?“

„A ty si zasa mizerná víťazka.“

„Nechala si ma vyhrať, lebo som netrafila.“ Tracy počkala, až okolo nich prejdú dvaja diváci. Ponáhľali sa, lebo na zem už plieskali prvé dažďové kvapky. „Máš šťastie, že tu nebol otec,“ povedala. Ich rodičia totiž 21. augusta slávil dvadsiate piate výročie svadby a James „doktor“ Crosswhite nemal to srdce povedať svojej žene, aby si Havaj vyhodila z hlavy, lebo to spolu radšej zapijú na zaprášenej strelnici v hlavnom meste štátu. Tracy pookriala, ale vnútri ju to stále pekne žralo. „Už sme to preberali. Vravela som ti predsa, že zo seba máme každá vydať maximum, inak si ľudia pomyslia, že je to celé jeden veľký podvod.“

Kým mohla Sara odpovedať, štrk zaškrípал pod pneumatikami auta. Tracy sa otočila. Vedľa jej forda zastal so svojím bielym pikapom Ben

a z kabíny sa usmieval na obe dievčatá. Chodili spolu už vyše roka, ale Ben sa na Tracy usmieval vždy, keď ju videl.

„Až zajtra prídem domov, priprav sa na vážnu debatu,“ pohrozila Tracy sestre a išla sa zvítať s Benom. Ten vystúpil z auta a hodil na seba kožený trenčkot, ktorý mu Tracy darovala vlani pod stromček. Pobožkali sa.

„Prepáč, že meškám. Ten, kto zakázal piť za volantom, sa asi nikdy nemusel predierať dopravnou špičkou v Tacome. Dal by som si pivo.“ Tracy mu narovnala golier kabáta a Ben jej v ruke zazrel striebornú pracku. „Fiha, ty si vyhrala!“

„Hej, vyhrala.“ Zaletela pohľadom k Sare.

„Čau, Sara,“ pozdravil Ben rozpačito a zatváril sa zmätene.

„Čau, Ben.“

„Môžeme?“ spýtal sa Tracy.

„Daj mi ešte chvíľku.“

Tracy zo seba zhodila plášť a červenú šatku a šmarila ich do kufra auta. Potom si sadla na okraj zadného nárazníka a vystrela nohu k Sare, aby jej vyzula čižmu. Nebo už úplne sčernelo. „Nepáči sa mi predstava, že budeš šoférovať v takom lejaku sama.“

Sara odhodila čižmu do auta a Tracy zdvihla druhú nohu. Sara ju chytila za päťu. „Mám osemnásť a myslím, že som schopná dopraviť sa sama autom domov. Robíš, akoby tu v živote nepršalo.“

Tracy sa pozrela na Bena. „Možno by radšej mala ísť s nami.“

„Lenže to ona nechce. Však, Sara?“

„Ani náhodou,“ precedila Sara cez zuby.

Tracy si obula nízke topánky bez opätku. „Hlásili búrky.“

„Ale no tak, Tracy. Vyvádzaš, akoby som mala desať.“

„Lebo sa ako desaťročná aj správaš.“

„To bude asi tým, že aj ty sa ku mne večne správaš ako k desaťročnej.“

Ben žmurkol na hodinky. „Dámy, nerád ruším vašu intelektuálnu debatu, ale Tracy, teraz už vážne musíme ísť, inak nám prepadne rezervácia.“

Tracy mu podala svoju cestovnú tašku a Ben ju odniesol do pikapu. Otočila sa k Sare. „Drž sa na diaľnici,“ prikázala. „Nejazdí po okresnej. V tme a daždi tam bude ešte horšia viditeľnosť.“

„Po okresnej je to najrýchlejšie.“

„Nehádaj sa so mnou. Zostaň na diaľnici a z výjazdu sa kúsok vrátiš.“

Sara k nej vystrela ruku, aby si zobrala kľúče.

„Sľúb mi to,“ naliehala Tracy. Bez sestrinho súhlasu jej ich odmietala dať.

„Fajn, sľubujem,“ premohla sa Sara.

Tracy jej vtlačila kľúče do dlane a zovrela okolo nich prsty. „A nabudúce tie debilné terče zostreliš, jasné?“ Otočila sa na odchod.

„Tvoj klobúk,“ povedala Sara.

Tracy si zložila čierny stetson a posadila ho sestre na hlavu. Sara na ňu vzápätí vyplazila jazyk. Tracy sa už-už chcela začať rozčuľovať, ale nikdy sa na sestru nevedela dlho hnevať. Ucítila, že sa jej dvíhajú kútky úst. „Si ty ale potvorka.“

Sara ju obdarila teatrálnym úsmevom. „To som, ale práve preto ma máš rada.“

„Hej, jasné, práve preto ťa mám rada.“

„Aj ja ťa mám veľmi rád,“ ozval sa Ben. Otvoril dvere na strane spolujazdca a vyklonil sa cez sedadlo. „Ale budem ťa mať ešte radšej, keď prídem včas.“

„Veď už idem,“ odsekla Tracy.

Nasadla a zatvorila dvere. Ben zamával Sare a rýchlo otočil auto do protismeru. Zamieril k radu ďalších áut, ktorý sa tvoril na výjazde z parkoviska – vo svetle reflektorov kvapky dažďa vyzerali ako škvrnny z roztaveného zlata. Tracy sa otočila a vykukla z okienka. Sara zostala stáť v daždi a hľadela za nimi, ako odchádzajú. Tracy sa náhle zmocnilo silné nutkanie vrátiť sa, akoby na niečo zabudla.

„Stalo sa niečo?“ spýtal sa Ben.

„Nie, nič,“ odvetila, aj keď nutkanie neprestávalo. Videla, ako jej sestra roztvorila dľaň. Prekvapene na ňu gánila a potom sa rýchlo ešte raz pozrela za pikapom.

Tracy jej spolu s kľúčmi vtlačila do dlane aj striebornú pracku.

Kým ju opäť uvidí, prejde dvadsať rokov.

3. KAPITOLA

Roy Calloway mal stále oblečenú rybársku vestu a na hlave šiltovku, ale mierne hojdanie loďky už pod nohami necítil. Z letiska vyrazil rovno na stanicu, kým jeho žena potichu sedela na sedadle spolujazdca. Nikomu z nich sa nepáčilo, že musia svoj výlet za muškárením skrátiť, lebo to bola prvá skutočná dovolenka po štyroch rokoch. Keď šerifa z Cedar Grove vysádzala pred stanicou, ani sa ho nepokúsila pobožkať na rozlúčku, a on mal dosť rozumu, aby na ňu radšej netlačil. Veď si toho pri večeri ešte vypočuje viac než dosť. „V tomto prípade to nešlo inak,“ povedal len, a ona na to: „Toto počúvam už tridsaťštyri rokov.“

Calloway vošiel do zasadacej miestnosti a zatvoril za sebou dvere. Jeho zástupca Finlay Armstrong stál v čele hrubo vytesaného dreveného stola vo svojej kaki uniforme. Finlay sa mu zdal pod žiarivkami bledý, ale nebolo to nič v porovnaní s farbou pleti Vancea Clarka. Prokurátor okresu Cascade sedel na druhom konci miestnosti a vyzeral, akoby bol chorý. Kárované športové sako mal prehodené cez operadlo stoličky, kravatu povolenú, horný gombík na košeli rozopnutý. Ani sa neunúval vstať, len na Callowaya nepatrne kývol.

„Mrzí ma, že ste sa preto museli vracat', náčelník.“ Armstrong stál pred drevom obloženou stenou, kde mali vystavené fotografie miestnych šerifov. Callowayova visela ako posledná vpravo už tridsaťštyri rokov. Vo svojich šesťdesiatich piatich si nemohol nevšimnúť isté zmeny, keď sa ráno pozeral do zrkadla. Na ošľahanej tvári, ktorá sa kedysi vyznačovala ostrými hranami a mužnými črtami, sa objavili mäkké vrásky a aj vlasy mu časom viditeľne zredli a zošediveli.

„Ušetríte ma toho, Finlay.“ Calloway odhodil šiltovku na stôl, odsunul si kancelárske kreslo na kolieskach a sadol si. „Povedzte mi, čo máte.“

Vysoký a štíhly tridsaťpäťročný Armstrong slúžil pod Callowayom už vyše desať rokov a mohol sa tešiť na to, že aj jeho fotografia raz bude zdobiť zasadáciu miestnosť ako posledná v rade. „Dnes ráno volal Todd Yarrow. Išli s Billym Richmondom starou časťou Cascadie na kačice, keď Herkules zachytil nejakú stopu. Yarrow vravel, že mal čo robiť, aby psa zavolať naspäť. Keď sa mu to podarilo, Herkules čosi niesol v papuli. Yarrow mu to vybral presvedčený, že je to palica, a vtom zbadal, že drží čosi biele a lepkavé. ‚To je kosť,‘ vraví Billy. Veľmi nad tým nepremýšľali, mysleli si, že Herkules dakde vyhrabal mŕtvolu jeleňa. Potom ale pes zasa odbehol, štekal, vyl a robil príšerný hurhaj. Chlapi sa rozbehli za ním a videli, ako zúrivo hrabe v zemi. Yarrow ho nevedel zastaviť. Nakoniec ho musel chytiť za obojok a odtiahnuť. A vtedy to zbadal.“

„Čo zbadal?“ spýtal sa Calloway.

Armstrong obišiel stôl a pritom sa hral s funkciami svojho iPhoneu. Calloway vytiahol z vrecka rybárskej vesty okuliare s multifokálnymi sklami, bez ktorých by už mušky na vlasec nenavliekol, nasadil si ich a vzal si telefón. Vystrel ruku, aby dobre zaostрил. Armstrong sa mu naklonil cez plece a prstami fotografiu zväčšil. „Vidíte tu tie biele čiary, to sú kosti. Je to noha.“

Kosti boli obalené hlinou, takže to trochu pripomínalo odkrývanie skameneliny. Armstrong prechádzal rad fotografií, ktoré z rôznych vzdialeností a uhlov zachytávali nohu a hrob. „Povedal som im, aby miesto označili, že sa potom zídeme pri ich vozidle. Tú kosť mali v kufri Toddovho džípu.“ Armstrong prešiel prstom po obrazovke, až sa objavil záber jedinej kosti položenej vedľa vreckovej baterky. „Antropologička zo Seattlu ju chcela vidieť podľa nejakej mierky, tak som si pomohol baterkou. Vraj to vyzerá na stehennú kosť.“

Calloway sa díval na druhú stranu miestnosti, ale Vance Clark uprene hľadel na dosku stola. Otázku teda Calloway nasmeroval k Armstrongovi. „Zavolali ste súdneho lekára?“

Armstrong si od neho znovu zobral telefón a vystrel sa. „Chceli, aby som hovoril s forenznou antropologičkou.“ Pozrel sa do poznámok. „Kelly Rosová. Vravela, že už tam poslali tím, ale nedorazí skôr ako zajtra ráno. Tonyho som nechal trčať na mieste

a strážiť, aby sa k miestu nedostala nejaká zver. Nieкто ho tam bude musieť vystriedať.“

„Podľa nej je to ľudská kosť?“

„Zatiaľ to nevie naisto, ale hovorila, že kosť má správnu dĺžku femuru, ženského. A vidíte to biele, čo má Yarrow na rukách?“ Armstrong si opäť skontroloval poznámky. „Nazvala to adipocere, rozložený telesný tuk. Smrdí to ako zhnité mäso. To telo tam bude už dlhšie.“

Calloway si sňal okuliare a zastrčil si ich späť do vesty. „Poukajúte im to tam, až dorazia na miesto?“

„Iste, nijaký problém,“ odpovedal Armstrong. „Prídete aj vy, náčelník?“

Calloway vstal. „Prídem.“ Otvoril dvere, chystal sa ísť si po kávu. Armstrongova ďalšia otázka ho zastavila.

„Mohla by to podľa vás byť ona, pán náčelník? Mohlo by to byť to dievča, čo sa stratilo v deväťdesiatych rokoch?“

Calloway pozrel cez Armstrongovo plece na miesto, kde sedel Clark. „Asi to budeme musieť zistiť.“

4. KAPITOLA

Cez hustú klenbu stromov prenikali lúče ranného svetla. Vrhali tieň na skalnú stenu, ktorá sa dvíhala priamo z krajnice okresnej cesty. Keď pred storočím stavali cestu pre banícke nákladiaky, dynamitom, krompáčmi a lopatami odstránili z hory tony kameňa. Odhalili pritom skryté pramene, ktoré teraz stekali po kamennej stene ako slzy a zanechávali za sebou okrové a strieborné stopy minerálnych usadenín. Tracy šoférovala ako so zapnutým autopilotom, rádio vypnuté, myseľ otupená. Kancelária súdneho lekára jej neposkytla nijaké ďalšie informácie. Kelly Rosová tam nebola a ten poskok, s ktorým Tracy hovorila, mohol potvrdiť len to, čo jej už povedal Kins – kontaktoval ich zástupca šerifa z Cedar Grove s fotografiou čohosi, čo vyzeralo ako ľudská stehenná kosť. Vyhrabal ju pes, čo patrilo dvom poľovníkom, ktorí išli na kačice do kopcov nad mestečkom Cedar Grove.

Tracy zišla na dôverne známy výjazd a pri ceduli so stopkou odbočila doľava. O chvíľu vošla na Market Street. Zastala pri jedinom semafore v Cedar Grove a zamyslene hľadela na svoje rodné mestečko, ktoré jej dnes pripadalo také ošarpané a unavené, až jej bolo cudzie.

Tracy si nastrkala drobné do predného vrecka riflí, schmatla z pultu pukance a kolu a obzerala sa po vestibule kina. Sary však nikde nebolo.

V sobotu predpoludní, keď v Hutchins' Theater pravidelne premietali nové filmy, dostávala Tracy od mamy šesť dolárov, tri pre seba a tri pre Saru. Lístok stál len jeden a pol dolára, takže im zostávali ešte drobné na pukance a nápoj, alebo si po premietaní mohli kúpiť zmrzlinu.

„Kde je Sara?“ spýtala sa Tracy. Ako jedenásťročná mala mladšiu sestru na starosti, aj keď sa nedávno nechala uprosiť, aby svoje peniaze na